

Θεσσαλονίκη

Δυναμική αντίδραση στις αυξήσεις εισιτηρίων

Ένα από τα νέα οικονομικά μέτρα που η κυβέρνηση αποφάσισε να λάβει ήταν και οι αυξήσεις από την 1η Μαΐου στα εισιτήρια του Ο.Α.Σ.Θ, ιδιωτική εταιρία επιχορηγούμενη από το ελληνικό δημόσιο. Όπως λογικά θα σκεπτόταν κανείς η αύξηση του κόστους ενός αγαθού συνεπάγεται και βελτίωση στην ποιότητα του αγαθού. Σαφώς και αυτό δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση, αφού δεν υπήρξε καμιά αλλαγή ούτε στα μέσα της εταιρίας (τα άθλια 30 και 33 που κυκλοφορούν ακόμα ετοιμόρροπα, μολύνοντας το περιβάλλον, το επιβεβαιώνουν), αλλά ούτε και στη συμπεριφορά των υπαλλήλων.

Ας δούμε λοιπόν τις αλλαγές που ο Ο.Α.Σ.Θ επιδίωξε να επιβάλει. Όσον αφορά τα εισιτήρια που μπορεί κανείς να εκδώσει μέσα στο λεωφορείο, το ολόκληρο κόστιζε 0,60 ευρώ και το μειωμένο 0,30, ενώ τα 24ωρης διάρκειας κόστιζαν 2 και 1 ευρώ αντίστοιχα. Όπως είναι γνωστό, το εισιτήριο μπορούσε να ακυρωθεί 4 φορές μέσα σε 70 λεπτά. Εάν αγόραζες εισιτήρια από τα περίπτερα γλιτώνες 5 λεπτά.

Από την 1η Μαΐου τα πράγματα άλλαξαν και οι τιμές των εισιτηρίων, ένεκα κρίσης, έγιναν μέσα στα λεωφορεία 0,70 ευρώ για το ολόκληρο και 0,40 για το μειωμένο, ενώ τα 24ωρα έγιναν 3 και 1 ευρώ αντίστοιχα. Δηλαδή αυξήθηκαν κατά 20%.

Στα περίπτερα, οι τιμές ανέβηκαν κατά 5 λεπτά. Η σημαντικότερη βέβαια αλλαγή ήταν ότι καταργήθηκε η δυνατότητα μετεπιβίβασης και το εισιτήριο έχανε την αξία του μετά από μία ακύρωση και μόνο.

Οι διαμαρτυρίες, όμως, του επιβατικού κοινού καθώς και των επιτροπών κατά της ακρίβειας ήταν έντονες και εκφράστηκαν με δυναμικό τρόπο.

Ένας από τους κύριους ήταν το μπλοκάρισμα των ακυρωτικών και εκδοτικών μηχανημάτων των λεωφορείων με διάφορα υλικά, όπως κομμάτια πλαστικού, συνδετήρες, παραμάνες και ό,τι άλλο μπορούσε να σκεπτεί ο καθένας. Το συγκεκριμένο μέτρο πίεσης πήρε μεγάλη έκταση και όπως φάνηκε είχε αποτέλεσμα. Ο Ο.Α.Σ.Θ, με ανακοίνωσή του, ζήτησε συγνώμη για την αναστάτωση και πήρε πίσω τα μέτρα. Εν μέρει, όμως. Το δικαίωμα των τεσσάρων μετεπιβίβασεων επανήλθε, αλλά οι αυξήσεις διατηρήθηκαν.

Όπως και να έχει, η «συγνώμη» του Ο.Α.Σ.Θ είναι μία σημαντική νίκη που αποδεικνύει πόσο είναι στο χέρι μας να αντισταθούμε σε ό,τι παράλογο προσπαθούν να επιβάλουν. Ας σκεφτόμαστε και ας δρούμε συλλογικά λοιπόν και ας μην θεωρούμε τίποτα μη αναστρέψιμο. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι κοινωνικό αγαθό και θα έπρεπε να είναι για όλους δωρεάν. **Κ.Κ.**

Βόλος

Η καταστροφή που ζούμε και η «σαφής ιδέα»

Με ασυγκράτητο ρυθμό συνεχίζονται οι απολύσεις, οι διαθεσιμότητες και οι «οικειοθελίες» αποχωρήσεις σε ολόκληρη τη βιομηχανική ζώνη της Μαγνησίας, της οποίας η κύρια παραγωγική βάση είναι οι μεταλλικές κατασκευές.

Η ΜΕΤΚΑ προσπαθεί να εξοβελίσει τους εργάτες που στήριξαν το ενωτικό ταξικό ψηφοδέλτιο με νέες απολύσεις και «οικειοθελίες» αποχωρήσεις, η ΒΕΚ απολύει, ο ΚΙΟΛΕΪΔΗΣ θέτει σε διαθεσιμότητες, η ΑΓΕΤ δεν προσλαμβάνει κανέναν και εισάγει(!) τιμνέντο, στην εφημερίδα ΘΕΣΣΑΛΙΑ συνεχίζονται οι κυκλικές διαθεσιμότητες δημοσιογράφων, οι οικοδόμοι της ΜΕΛΚΑ, που κάνει τη διάνοιξη σήραγγας του περιφερειακού, βρίσκονται σε επίσκεψη εργασίας γιατί είναι απλήρωτοι 2 μήνες, σε αναταραχή διάρκειας βρίσκονται οι απλήρωτοι (για πολλοστή φορά) εργαζόμενοι στη κοινωφελή επιχείρηση ΙΩΝΙΑ του ομώνυμου δήμου, ενώ καταγιγίδα προμηνύεται στο Δημοτικό Ραδιόφωνο Βόλου που παραμένει υπερχρεωμένο.

Είναι σχεδόν αδύνατο να παρακολουθήσει κανείς τις μεμονωμένες απολύσεις στις εμπορικές επιχειρήσεις και στα μικρομάγαζα, που συνήθως δεν

αποκτούν δημοσιότητα εξαιτίας του ανοργάνωτου του κλάδου και της διασποράς των επιχειρήσεων.

Οι παρούσες συνδικαλιστικές ηγεσίες απονομιμοποιούνται με την ίδια ταχύτητα που γιουχαρέται και το υπάρχον πολιτικό προσωπικό. Ποιο μπορεί να είναι το νόημα της επόμενης 24ωρης απεργιακής κινητοποίησης που θα προκηρύξουν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στο δεύτερο 15ήμερο του Ιούνη; Είναι προφανές ότι ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός ανοίγει τη βαλβίδα της χύτρας της κοινωνικής οργής για να την εξατμίσει κάνοντας το θεάρεστο καθήκον του.

Το ΠΑΜΕ θα εκπληρώσει το όνειρο της λαϊκής εξουσίας και του μετώπου με το λαό στις εκλογές του Καλλικράτη, ενώ η Αυτόνομη Παρέμβαση θα συνεχίσει να πατά στις βάρκες της εξουσίας και των κινημάτων.

Τι θα κάνει ο συντονισμός των πρωτοβάθμιων σωματείων; Απλά θα απευθύνεται σε μια αστική κυβέρνηση να πραγματοποιήσει παύση πληρωμών και την έξοδο από το ευρώ ή θα κινητοποιήσει την εργατική τάξη να το κάνει η ίδια; Μπροστά στην ανείπωτη καταστροφή, ανοίγονται ξανά οι επαναστατικές ευκαι-

ρίες που πρέπει να αναγνωριστούν. Κανένα αίτημα δεν μπορεί να εκπληρωθεί χωρίς να επεκταθεί το ρήγμα στη συνείδηση και την πρακτική των μαζών ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και το ίδιο το κράτος που αναμφίβολα θέτει σήμερα το ζήτημα ποια κοινωνική τάξη θα σωθεί και ποια όχι.

Μπροστά σ' αυτό το κορυφαίο ζήτημα η θεωρία δεν προσφέρει τύπους για τη λύση των προβλημάτων. Δεν μπορεί να εξορίσει την πορεία του πνεύματος στο στενό δρόμο της αναγκαιότητας που εκφράζεται από νόμους που το θέτουν σε κίνηση και από τις δυο πλευρές.

Η θεωρία μας επιτρέπει να ρίξουμε ένα βλέμμα στη μάζα των αντικειμένων και των συσχετισμών τους, και μας εγκαταλείπει ύστερα στις υψηλότερες περιοχές της δράσης, όπου μπορεί να δράσει στο μέτρο φυσικών χαρακτηρισμάτων και των συγκεντρωμένων ικανοτήτων αντιλαμβανόμενη το αληθινό και το ορθό από τη δικιά μας ταξική πλευρά σε μια και μόνο σαφή ιδέα, που προβάλλοντας κάτω από την ενωμένη πίεση όλων αυτών των δυνάμεων, πολλές φορές μοιάζει σαν προϊόν του κινδύνου μάλλον παρά της σκέψης.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που παρουσιάζεται σήμερα είναι ότι σε πολλές οργανώσεις και αγωνιστές η διάθεση για δραστηριότητα μειώνεται με την αύξηση του κινδύνου και της ευθύνης που πρέπει να αναλάβουμε. Κι αυτός είναι ο πιο σοβαρός λόγος γιατί τα αιτήματα και τα συνθήματα απευθύνονται σε τρίτους και όχι στη πραγμάτωση αυτών των καθηκόντων από εμάς και την τάξη μας.

Αν κάτι πρέπει να κυριαρχήσει στην επόμενη απεργιακή κινητοποίηση είναι η ιαχή της απεργίας διάρκειας, που απαιτεί μια συστηματική πολιτική προετοιμασία και το συνδεδεμένο με αυτήν ζήτημα της εξουσίας των εργατών.

Ποια ειδικότερα συνθήματα πρέπει να ρίξουμε και ποια ζύμωση πρέπει να κάνουμε για την επόμενη απεργιακή κινητοποίηση (ώστε να προωθήσουμε τη στρατηγική μας) χωρίς να εγκαταλείψουμε ούτε ένα μέτωπο στην καθημερινή μας δουλειά; Πώς συνδέεται η καθημερινή μας δουλειά με τα κεντρικά και κομβικά σημεία, ώστε «η σαφής ιδέα» να είναι ένα νέο τρίπτυχο συνθημάτων;

Γιάννης Πευκιώτης